

Xa Rất Xa

Contents

Xa Rất Xa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3

Xa Rất Xa

Giới thiệu

Tôi tên là Giản Đơn, Giản trong Giản Đơn, Đơn trong Giản Đơn. Tôi có một bà chị họ tên Giản Kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xa-rat-xa>

1. Chương 1

Còn nhớ đó là một buổi sáng mùa đông lạnh buốt, tôi cực kì bất đắc dĩ phải tới lớp sớm. Gió luồn qua những sợi len của chiếc găng tay, hai tay dường như bị cái lạnh làm cho tê cứng không cử động được. Ngay khi tôi đang nhỏ giọng chửi thời tiết thì có người phóng xe đạp như bay qua xe tôi.

Theo bản năng tôi tránh sang bên cạnh, khi còn chưa nhận thức được rốt cuộc vừa rồi là người hay chỉ là một trận gió thoáng qua thì tôi đi vào một tảng đá lớn, thân thể và cả xe đều mất đi trọng tâm rồi nghiêng đổ.

Trong nháy mắt, đầu óc tôi trống rỗng. Ngày đông, vì thời tiết lạnh lẽo mà cho dù là người hay vật đều trở nên yếu ớt hơn, như tôi đây, chỉ sợ ngã xuống một cái là đầu rơi máu chảy. Thật không ngờ, trời ban phước lành, tôi dường như vẫn đang lơ lửng ở không trung. Tôi lo lắng mở mắt thật to thì nhìn thấy ánh nắng chói mắt. Chuyện này lạ à nha, bảy giờ sớm mùa đông mới tảng sáng mà thôi.

Tôi đứng thẳng lên, phát hiện ra anh chỉ dùng một tay đã đỡ được tôi và cả chiếc xe, anh rất cao, anh cúi người nhìn xuống, trong ánh mắt hàm chứa sự thanh khiết và ấm áp. Anh hỏi: “Bạn không sao chứ?”

Tôi lắc đầu: “Em không việc gì”

Anh buông tay ra, tôi phóng đi trước anh, tim đập dữ dội, không dám quay đầu lại. Anh nhanh chóng vượt qua tôi, bỗng nhiên động tác đạp xe dừng lại, khiến tôi không biết làm gì khác ngoài phanh kít một cái. Anh tốt bụng nhắc: “Đây, bánh xe sau của bạn non hơi kìa”

Khi đó tôi bỗng trở nên ngốc nghếch, chỉ biết nghe anh nói rồi gật gật đầu, không dám nhìn vào ánh mắt anh, cũng không trả lời, chỉ biết tiếp tục đạp. Hai má ửng hồng cả lên vì gương mặt nhìn nghiêng rất đẹp trai của anh, vì cử chỉ phóng khoáng của anh, vì giọng nói nhẹ nhàng của anh.

Lốp xe non hơi nên đạp rất tốn sức, nhưng trước khi anh nói ra tôi không hề phát hiện, còn sau khi anh nói mới thấy khó khăn chừng nào.

Các bạn của anh nhanh chóng bắt kịp, lớn tiếng hò hét, càng ngày càng gần. Anh dường như khiêu khích địch chuyển đầu xe, lưng cúi xuống cười xe đạp như lái mô tô.

Tôi nghe thấy giọng nói khàn khàn của họ: “Tiêu Ly Vi, cậu muốn làm lão đây mệt chết chắc!”

Khi đó, nhất định tôi đang mỉm cười, bởi vì trên mặt đột nhiên cảm thấy ấm áp, giống như đang đắm chìm trong cái nắng đẹp tháng sáu. Sự xuất hiện của anh giống như ánh mặt trời tỏa sáng muôn nơi.

Ngày đó, bất cứ ai gặp tôi cũng hỏi: “Giản Đơn, cậu có chuyện gì vui à?”

Tôi lắc đầu, vừa cười vừa lắc đầu.

2. Chương 2

Tôi tên là Giản Đơn, Giản trong Giản Đơn, Đơn trong Giản Đơn.

Tôi có một bà chị họ tên Giản Khiết, Giản trong Giản Khiết, Khiết trong Giản Khiết.

Tôi có một ông anh họ tên Giản Chấn, Giản trong Giản Chấn, Chấn trong Giản Chấn.

Người ta đều nói, tên bọn trẻ nhà chúng tôi đều rất thú vị, tôi chỉ biết, bọn trẻ nhà chúng tôi đều có những phụ huynh rất lười, lúc đặt tên con chỉ toàn chọn những cái tên đã có người đặt rồi, ngay cả từ điển cũng chẳng buồn tra. Thời niên thiếu tôi còn hận tên mình không có nội hàm, trưởng thành mới ngộ ra thật ra tên tôi rất sâu sắc.

Gánh vác sự ủy thác tốt đẹp của bố mẹ, tôi rất muốn làm một người đơn giản, nhưng lại gặp phải chuyện trời không chiều lòng người, ví dụ như sau khi gặp anh, tâm tình tôi rất phức tạp.

Từ ngày đó trong lòng tôi chôn vùi một cái tên – Tiêu Ly Vi – cái tên đã ngự tại mỗi góc sâu thẳm của tâm hồn.

Kì thật, cái tên này đối với tôi rất quen tai. Học kì trước học Triết, ông già Diệt Tuyệt điểm danh lúc nào cũng thấy vắng người này. Tiêu Ly Vi, Tiêu Ly Vi, Tiêu Ly Vi, mỗi khi đọc tên ba lần không thấy có người trả lời, thầy sẽ nghiêm mặt gạch một đường thật mạnh vào danh sách. Khi đó tôi còn cười trộm, cứ như kiểu anh chàng này bị đưa lên trước bục giảng bán đầu giá, lần một, lần hai, lần ba, mua bán thành công. Những tiết tiếp theo vẫn bị đánh vắng. Tôi cũng từng cười nhạo sao anh chàng nhân duyên kém thế, chẳng có một ai điểm danh họ.

Cũng không biết dùng tiểu xảo thế nào mà anh chàng qua cửa trót lọt, tóm lại, chàng đã qua kiểm tra. Buổi học bắt buộc, hai trăm con người đến học, ông già Diệt Tuyệt một lần đánh bay mười tám vị La Hán, danh sách tên các tử sĩ được đăng trên web trường, tôi xem qua qua một lượt, thế mà lại không có thấy tên chàng, xuất phát từ việc nhầm chán dừng mõ và tư tưởng xấu xa mới cẩn thận xem lại lần nữa, thật sự không có. Thần thánh phương nào dạt về đây vậy?

Kì thật, từ trước nữa tôi đã nghe qua cái tên này, không chỉ là quen tai mà nghe quá nhiều đến nỗi loét cả tai.

Năm nhất vừa vào trường không bao lâu, khi khóa học quân sự còn chưa kết thúc, trong phòng ngủ, Gia Nam từng kích động nói: “Tiêu Ly Vi khoa máy tính chắc chắn là giai đẹp trăm năm có một nhá”

Tiểu Tiểu đang đứng trước cái gương bôi kem thuận miệng hỏi: “Chẳng qua chỉ là ngoại hình cũng được tí thôi, chả lẽ có sự tích anh hùng gì à?”

Gia Nam uống miếng nước rồi nói: “Đương nhiên là có, anh ấy là quán quân trong các quán quân chạy việt dã, thành tích vô cùng xuất sắc”

Tôi đang nhắn tin với ông anh, nghe cô bạn nói có vẻ khoa trương nên ngắc đầu hỏi: “Quán quân chẳng lẽ lại còn có tập thể à? Cũng chẳng có gì ghê gớm”

Gia Nam vốn được xưng tụng là loa to quơ quơ ngón tay: “Dĩ nhiên là chỉ mình anh ấy vượt lên dẫn đầu, còn phá kỉ lục của trường nữa”

Tiểu Tiểu bĩu môi: “Thế thì có gì đặc biệt hơn người, kỉ lục không phải lập ra để người ta phá vỡ sao?”

Tôi gật đầu phụ họa: “Chuẩn luôn” rồi cúi đầu tiếp tục gửi tin nhắn cho anh: Thành phố B rất nóng, rất nóng, tập quân sự rất khổ, rất khổ, cuộc sống đại học rất chán, rất chán

Nhưng hai ngày sau, từ sau khi hai người họ đi xem giải bóng rổ tân sinh viên với bạn bè về, Tiểu Tiểu đã rất “nghĩa khí” vào trông, đứng chung chiến tuyến với Gia Nam, mở miệng ra là Tiêu Ly Vi nhà tớ, từ sáng đến tối, không ngừng không nghỉ.

Mỗi lần tôi không kìm được hỏi: “Anh ta tốt như vậy sao?” sẽ có hai người đồng thanh đưa ra cùng một đáp án chắc nịch: “Đúng! Chắc chắn đúng!”

Sau một năm ba tháng của lời khẳng định “Chắc chắn đúng” ấy, tôi cũng đưa ra đáp án tương tự. Thời điểm anh xuất hiện, người mặc hoàng kim thánh giáp, chân đạp mây lành bảy đám.

Thời điểm gặp anh cũng là lúc tôi gặp gỡ một tình yêu xa vời.

Thời điểm gặp gỡ tình yêu đó cũng là thời khắc gặp một kết cuộc không đoán định trước được.

3. Chương 3

Người ta nói: trường học rất lớn, muốn gặp gỡ một người là việc vô cùng khó. Cho nên phần lớn thời gian chúng ta đều hữu duyên vô phận, nhưng nếu ta thật sự muốn gặp người thì luôn có thể gặp được.

Đúng vậy, vì tôi thực sự muốn gặp anh, nên có thể gặp được. Tiếc rằng ý trời lại muốn chúng tôi hữu duyên vô phận

Theo nguồn tin đáng tin cậy của Gia Nam, một đêm nọ, bạn gái của Tiêu Ly Vi xuất hiện, là nữ sinh trường đại học sư phạm cách trường tôi ba trạm xe bus.

Lúc ấy tôi cảm thấy rất mất mát, thật lòng thời điểm đó cũng chỉ là một chút mất mát, tôi còn chưa đi vào ngõ cụt. Gia Nam cũng thấy vậy, tuy cô ấy thường tự xưng là nữ sinh sùng bái Tiêu Ly Vi nhất, nhưng cô thấy yêu đương với một chàng trai như vậy không bền. Cô nói, vẫn là thăm mền thì tốt hơn, thăm mền mãi mãi không bị thất tình.

Tôi đã gặp bạn gái của anh, họ sống vai đi trong sân trường, không nắm tay, không cử chỉ thân mật. Gương mặt cười nghiêng nghiêng của nữ sinh kia rất đẹp, cằm đầy đặn, giống như một con mèo ngoan hiền.

Gia Nam cũng thấy được, nghiêng đầu nói với tôi: “Giản Đơn, tớ cảm thấy cậu với thần tượng rất xứng đôi vừa lứa, cả hai đều đẹp nè, đều là nhân vật vạn người mê. Cô gái kia không xứng”

Lòng tôi thầm vui, cũng thầm ưu thương. Cái gì mà không xứng, nhân vật chính nói xứng thì nhất định là xứng, người ngoài ngay cả tư cách nói xứng hay không cũng chẳng có. Như tôi, như Gia Nam vậy.

Khéo là, học kì đó tôi học chung một lớp pháp luật với anh – luật hôn nhân gia đình. Môn này có nhàm, nói thật, từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ học cẩn thận, sở dĩ đăng kí học chỉ vì các học trưởng đều nói môn này rất tạp nham, giáo viên thường xuyên bận bịu, không lên lớp thường xuyên, không cần thi thố, chỉ cần cuối kì nộp luận văn.

Tôi nghĩ Tiêu Ly Vi đã thành thói quen, lúc nào cũng thấy anh gục xuống bàn ngủ, có vẻ rất mệt mỏi. Anh đúng là người kì quặc, môn nào điểm danh thì toàn không đến, môn nào hoàn toàn không điểm danh thì không đi muộn một lần nào.

Mỗi lần tôi bước vào giảng đường đều có thói quen ngồi ở vị trí cuối cùng gần cửa sổ, tôi thích góc cao nhất đó, có thể thấy rõ toàn cảnh lớp học, dễ dàng tìm được bóng dáng quen thuộc. Thường xuyên có nam sinh đến chỗ tôi và hỏi: “Chỗ này có người ngồi chưa bạn?”. Tôi sẽ mỉm cười về tiếc nuối nói: “Xin lỗi, bạn tôi có lẽ sẽ đến”. Trên thực tế, tôi chẳng đợi ai cả, chỉ là thích chỗ bên cạnh không người, tôi nói bạn tôi có lẽ sẽ đến, cũng đồng nghĩa có thể không đến, như vậy trước sau đều không phải tôi sai. Tôi thừa nhận tôi có chút giảo hoạt, tôi ngồi ở phía ngoài, tư thế như kiểu thần giữ chỗ không ai có thể lay chuyển.

Ngày hạ đó mưa rất lớn, chuông vào lớp đã reo, nhìn xung quanh lớp không thấy người muốn tìm, tôi đoán có lẽ anh đã bùng. Cô giáo trên bục giảng đang lấy ví dụ về vấn đề phân tài sản sau ly hôn, rất nhiều sinh viên tập trung nghe giảng, thậm chí có người còn đang hí hoáy ghi chép. Tôi đoán, họ đều đang làm tốt công tác chuẩn bị cho những lần kết hôn sau này, phòng ngừa chu đáo dùng pháp luật để bảo vệ mình. Tôi chán nản bỏ ra bàn miễn cưỡng tiếp tục vẽ nốt bức tranh còn dang dở.

Lúc Tiêu Ly Vi từ cửa sau đi vào tôi cũng không để ý, mãi cho đến khi anh vượt qua ghế tôi ngồi xuống chỗ trống bên cạnh, tôi kinh ngạc nhìn qua, không ngờ lại là anh.

Anh mặc T-shirt màu đen, ánh mắt ngời sáng, mái tóc ngắn thời thượng còn vương nước mưa, anh nghiêng đầu cười với tôi, giống như một đứa trẻ, lắc lắc đầu tóc mấy cái rồi mới ngượng ngùng nhìn tôi hỏi: “Xin hỏi chỗ này có người ngồi chưa?”

Rõ ràng anh đã ngồi xuống rồi mà....

Tôi vì che dấu trái tim đang đập nhanh, cúi đầu vẽ tranh đáp gọn: “Không”

Chúng tôi vẫn không có cơ hội nói thêm, vì anh nhanh chóng gục đầu đi vào giấc ngủ, tôi đoán anh nhất định mệt mỏi lắm, vì ngủ trên bàn học chẳng phải thoải mái gì mà anh lại có thể ngủ nhanh thế, nhanh như thể đặt lưng xuống là ngủ luôn. Anh ngủ rất ngoan, để lại cho tôi cái ốt không nhúc nhích một chút nào.

Ngoài cửa sổ mưa vẫn đang rơi, đập vào cửa thủy tinh bùm bụp, tôi có chút hi vọng anh sẽ bị đánh thức, lại có chút lo lắng anh bị đánh thức.

Khi chuông tan học vang lên, tôi còn đang do dự có nên gọi anh dậy không thì anh đã ngồi dậy, dụi dụi mắt. Sườn mặt anh có một vết bị nếp áo đè vào, bỗng nhiên tôi nhớ đến đồng chí Masaomi(*) đẹp trai đến mức có thể bá chủ vũ trụ, trên mặt anh có một vết sẹo. Hóa ra là thật, thực tế nói vậy đấy, trên khuôn mặt đẹp trai đến vết sẹo cũng đẹp nữa.

Anh bỗng nhiên nói với tôi: “Bạn vẽ rất đẹp”

Tôi nhẹ giọng nói: “Cảm ơn”

Đối với anh, tranh em đẹp sao? Anh nhìn mà không nhận ra người trong tranh chính là anh.

Ngày đó tôi đang chụp phong cảnh, liền thấy anh từ tòa nhà khoa máy tính đi ra, dáng vẻ rất thông dong. Trên cái nền là những cây ngô đồng Pháp, anh càng tuần lãng đặc biệt, dáng người rắn rỏi, cao lớn.(**)

Lúc ấy tôi đã nghĩ, nhất định phải vẽ một bức tranh của anh.

Bạn trai Hứa Văn Khiêm của Tần Tiểu Tiểu là học trưởng khoa máy tính, cho nên anh ta có thể cung cấp rất nhiều tin tức về Tiêu Ly Vi. Một tối nào đó khi cô bạn trở về phòng đã nói với Gia Nam: “Thần tượng

của tớ đúng là rất giỏi, nghe nói anh ấy chỉ làm một chương trình thương mại điện tử nhỏ nhưng lại đạt giải thưởng lớn trong cuộc thi nào đấy”

Gia Nam rất vui vẻ, tung tăng nhảy múa: “Đây là đương nhiên, thần tượng của tớ mà lại”

Tôi cũng rất vui, rất vui, rất vui. Tôi lấy quyển vẽ, rút bức ảnh bên trong ra, ngày đó khi anh đi từ tòa nhà khoa máy tính ra, anh đang gọi điện thoại cho ai đó, vẻ mặt rất hân hoan. Có lẽ... là báo tin vui cho bạn gái.

Gia Nam lại ngẫm nghĩ một chút rồi nói về bất mãn: “Thần tượng của tớ hẳn là xứng đáng với một cô gái vô cùng tốt” rồi cô nhìn tôi nói: “Giản Đơn, mình thấy cậu được đấy”

May mắn đèn tắt bất chợt, tấm ảnh trong tay tôi mới không bị cô phát hiện, tâm tư mới không bị nhìn thấu.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xa-rat-xa>